

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni dyrektywy 2002/46/WE⁽¹⁾ z dnia 10 czerwca 2002 r., w szczególności jej art. 5 ust. 4 i art. 11 ust. 2 należy dokonywać w ten sposób, że o ile co do zasady do Komisji należy określenie maksymalnych ilości witamin i minerałów zawartych w suplementach żywnościowych, państwa członkowskie zachowują kompetencje w zakresie przyjęcia przepisów w tym przedmiocie, jeżeli Komisja nie przyjęła wymaganego aktu wspólnotowego?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie:
- a) Czy jeżeli państwa członkowskie w celu określenia maksymalnych ilości zobowiązane są przestrzegać art. 28 i 30 traktatu WE, muszą one uwzględnić również kryteria zdefiniowane w art. 5 dyrektywy, w tym wymóg oceny ryzyka w oparciu o powszechnie przyjęte dane naukowe w sektorze, w którym istnieją pewne wątpliwości?
- b) Czy państwo członkowskie może określić maksymalne ilości, jeżeli niemożliwe jest, tak jak w przypadku fluoru, dokładne ustalenie spożycia witamin i minerałów z innych źródeł żywieniowych, w szczególności wody bieżącej, dla każdej grupy konsumentów i dla danego terytorium? Czy może ono w takim przypadku określić zawartość na poziomie zero wobec stwierdzonego zagrożenia, bez zastosowania procedury ochronnej przewidzianej w art.12 dyrektywy z dnia 10 czerwca 2002 r.?
- c) Czy, przy określaniu maksymalnych ilości, jeżeli możliwe jest uwzględnienie różnych stopni wrażliwości różnych grup konsumenckich w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy, państwo to może również powołać się na fakt, że środek, jakim jest np. odpowiednie etyketowanie, dotyczący grupy konsumentów szczególnie narażonej na ryzyko może powstrzymać tę grupę od stosowania substancji odżywczej, która w niewielkiej dawce ma korzystne dla niej skutki? Czy uwzględnienie takiego różnego stopnia wrażliwości może spowodować, że w odniesieniu do ogółu konsumentów zostanie zastosowana maksymalna zawartość, odpowiednia dla szczególnie wrażliwych konsumentów, w szczególności dzieci?
- d) W jakim zakresie maksymalne ilości mogą zostać ustalone w braku granic bezpieczeństwa z uwagi na brak stwierdzonego zagrożenia dla zdrowia? Ogólnie w jakim zakresie i na jakich warunkach rozważenie kryteriów, które należy uwzględnić może doprowadzić do określenia maksymalnych ilości wyraźnie poniżej granic bezpieczeństwa przyjętych dla tych substancji odżywczych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych (Dz.U. L 183, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja) w dniu 13 października 2008 r. — Otto Sjöberg przeciwko Åklagaren

(Sprawa C-447/08)

(2008/C 327/28)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Svea hovrätt.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Otto Sjöberg.

Strona pozwana: Åklagaren.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można, w pewnych okolicznościach, dopuścić dyskryminację ze względu na przynależność państwową na krajowych rynkach gier losowych i loterii, na podstawie nadrzędnych względów interesu ogólnego?
- 2) Jeżeli restrykcyjna polityka przyjęta na krajowym rynku gier losowych i loterii zmierza do realizacji szeregu celów, a jednym z nich jest finansowanie działalności społecznej, czy cel ten można uznać za dodatkowy korzystny skutek tej restrykcyjnej polityki? W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy prowadzona restrykcyjna polityka może mimo to być dopuszczalna, jeżeli celu finansowania działalności społecznej nie można uznać za główny cel tej restrykcyjnej polityki?
- 3) Czy państwo może powoływać się na nadrzędne względy interesu ogólnego jako na uzasadnienie restrykcyjnej polityki w zakresie gier losowych, jeżeli kontrolowane przez państwo spółki prowadzą marketing gier losowych i loterii, z których dochód przypada państwu, a jednym z szeregu celów tego marketingu jest finansowanie działalności społecznej? W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy prowadzona restrykcyjna polityka może mimo to być dopuszczalna, jeżeli finansowanie działalności społecznej nie zostanie uznane za główny cel marketingu?
- 4) Czy całkowity zakaz marketingu gier losowych i loterii organizowanych w innym państwie członkowskim przez spółkę prowadzącą gry losowe mającą w nim siedzibę, nad którą nadzór sprawują władze tego państwa członkowskiego, może być proporcjonalny do celu polegającego na kontrolowaniu i nadzorowaniu działalności z zakresu gier losowych, gdy jednocześnie nie istnieją ograniczenia marketingu gier losowych i loterii organizowanych przez spółki prowadzące gry losowe, mające siedzibę w państwie członkowskim, które prowadzi tę restrykcyjną politykę? Jak brzmi odpowiedź na to pytanie, jeżeli celem takiego systemu jest ograniczenie gry?

5) Czy podmiot prowadzący gry losowe, który otrzymał zezwolenie na prowadzenie określonej działalności z zakresu gier losowych w jednym państwie i podlega nadzorowi odpowiednich władz tego państwa, ma prawo do prowadzenia marketingu swoich produktów z zakresu gier losowych w innym państwie członkowskim, na przykład za pośrednictwem reklam w gazetach, nie występując przedtem o zezwolenie do odpowiednich władz tego państwa? W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na to pytanie, czy oznacza to, że regulacje państwa członkowskiego, polegające na nałożeniu sankcji karnych na promocję udziału w loteriach organizowanych za granicą, stanowią przeszkodę w swobodzie przedsiębiorczości i swobodzie świadczenia usług, które w żadnym razie nie mogą być dopuszczalne na podstawie nadrzędnych względów interesu ogólnego? Czy dla odpowiedzi na pierwsze pytanie ma znaczenie to, czy państwo członkowskie, w którym podmiot prowadzący gry losowe ma siedzibę, powołuje się na te same nadrzędne względy interesu ogólnego, jak państwo, w którym podmiot ten pragnie prowadzić marketing swojej działalności w zakresie gier losowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja) w dniu 13 października 2008 r. — Anders Gerdin przeciwko Åklagaren

(Sprawa C-448/08)

(2008/C 327/29)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Svea hovrätt.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Anders Gerdin.

Strona pozwana: Åklagaren.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można, w pewnych okolicznościach, dopuścić dyskryminację ze względu na przynależność państwową na krajowych rynkach gier losowych i loterii, na podstawie nadrzędnych względów interesu ogólnego?
- 2) Jeżeli restrykcyjna polityka przyjęta na krajowym rynku gier losowych i loterii zmierza do realizacji szeregu celów, a jednym z nich jest finansowanie działalności społecznej, czy cel ten można uznać za dodatkowy korzystny skutek tej restrykcyjnej polityki? W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy prowadzona restrykcyjna polityka może mimo to być dopuszczalna, jeżeli celu finansowania działalności społecznej nie można uznać za główny cel tej restrykcyjnej polityki?
- 3) Czy państwo może powoływać się na nadrzędne względy interesu ogólnego jako na uzasadnienie restrykcyjnej polityki w zakresie gier losowych, jeżeli kontrolowane przez państwo spółki prowadzą marketing gier losowych i loterii, z których dochód przypada państwu, a jednym z szeregu celów tego marketingu jest finansowanie działalności społecznej? W

przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy prowadzona restrykcyjna polityka może mimo to być dopuszczalna, jeżeli finansowanie działalności społecznej nie zostanie uznane za główny cel marketingu?

- 4) Czy całkowity zakaz marketingu gier losowych i loterii organizowanych w innym państwie członkowskim przez spółkę prowadzącą gry losowe mającą w nim siedzibę, nad którą nadzór sprawują władze tego państwa członkowskiego, może być proporcjonalny do celu polegającego na kontrolowaniu i nadzorowaniu działalności z zakresu gier losowych, gdy jednocześnie nie istnieją ograniczenia marketingu gier losowych i loterii organizowanych przez spółki prowadzące gry losowe, mające siedzibę w państwie członkowskim, które prowadzi tę restrykcyjną politykę? Jak brzmi odpowiedź na to pytanie, jeżeli celem takiego systemu jest ograniczenie gry?
- 5) Czy podmiot prowadzący gry losowe, który otrzymał zezwolenie na prowadzenie określonej działalności z zakresu gier losowych w jednym państwie i podlega nadzorowi odpowiednich władz tego państwa, ma prawo do prowadzenia marketingu swoich produktów z zakresu gier losowych w innym państwie członkowskim, na przykład za pośrednictwem reklam w gazetach, nie występując przedtem o zezwolenie do odpowiednich władz tego państwa? W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na to pytanie, czy oznacza to, że regulacje państwa członkowskiego, polegające na nałożeniu sankcji karnych na promocję udziału w loteriach organizowanych za granicą, stanowią przeszkodę w swobodzie przedsiębiorczości i swobodzie świadczenia usług, które w żadnym razie nie mogą być dopuszczalne na podstawie nadrzędnych względów interesu ogólnego? Czy dla odpowiedzi na pierwsze pytanie ma znaczenie to, czy państwo członkowskie, w którym podmiot prowadzący gry losowe ma siedzibę, powołuje się na te same nadrzędne względy interesu ogólnego, jak państwo, w którym podmiot ten pragnie prowadzić marketing swojej działalności w zakresie gier losowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis epikrateias w dniu 17 października 2008 r. — Panagiotis I. Karanikolas, Balsamis Daravanis, Georgios Kouvoukliotis, Panagiotis Ntolou, Dimitrios Z. Parisis, Konstantinos Emmanouil, Ioannis Avasoglou, Pavtelis A. Beis, Dimitrios Chatziandreu, Ioannis A. Zaragkoulias, Triantafillos K. Maurogiannis, Sotirios Th. Liotakis, Vasileios Karampasis, Dimitrios Melissidis, Ioannis V. Kleovoulos, Dimitrios I. Patsakos, Theodoros Fournarakis, Dimitrios K. Dimitrakopoulos i Synetairismos Paraktion Alieov Kavalas przeciwko Ypourgosowi Agrotikisowoi Anaptixisowoi kai Trofimonowoi i Nomarchiaki Aftodioikisi Dramas-Kavalas-Xanthis

(Sprawa C-453/08)

(2008/C 327/30)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulis tis epikrateias.